

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Măcăineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: suport@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 401
din 08.12.2010**

Dosar nr. 365/2010

Petiția nr. 7813/04.10.2010

Petent: Liga Formatorilor Auto Timiș

Obiect: Petentul acuză o diferență de tratament între o categorie de instructori auto autorizați(PFA) și școlile de conducători auto.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1 Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1 Liga Formatorilor Auto Timiș, loc. Timișoara, str. Ariadna, nr. 45, Județul Timiș, prin reprezentanți legali domnii C D – Președinte și S G - Vicepreședinte.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului.

I.1.2 Autoritatea Rutieră Română, loc. București, b-dul Dinicu Golescu, nr. 38, sector 1

I.1.3 Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, loc. București, b-dul Dinicu Golescu, nr. 38, sector 1

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea petenților vizează o situație în care, instructorii auto autorizați (PFA în baza OUG nr. 44/2008) și școlile de conducători auto (societăți comerciale constituite în baza Legii 31/1990), sunt tratate într-un mod diferit potrivit legilor de înființare și funcționare ale acestora, de către Ministerul Transporturilor și Infrastructurii și a Autorității Rutiere Române.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1 Petiții consideră că, actele normative cum ar fi Legea nr. 21/2009, privind aprobarea OUG nr. 74/2008, pentru modificarea și completarea OUG nr. 109/2005, privind transporturile rutiere, Ordinul nr. 10019/2009 anexele 1-5 al ministrului transporturilor și Circularele nr.15736/14.06.2010 precum și nr. 26931/01.09.2010 ale Autorității Rutiere Române, crează un tratament diferit între instructorii auto autorizați (PFA constituiți în baza OUG nr. 44/2008) și școlile de conducători auto (societăți comerciale constituite în baza Legii 31/1990),

3.2 Astfel, așa cum rezultă din prevederile art. 48 din Legea nr. 218/2009, pregătirea teoretică și practică a unei persoane în vederea obținerii permisului de conducere sau a unei noi categorii ori subcategorii a acestuia se poate realiza, numai într-o "școală de conducători auto autorizată", în condițiile existenței unui contract încheiat între "persoană și școala respectivă". În opinia petenților Ordinul Ministrului în anexa 3, capitolul 1 art 2, prevede că, „.....instructorul auto autorizat poate încheia contract doar cu o singură școală de conducători auto autorizată sub forma unui contract de prestări servicii.....” și conform art 3, „pregătirea practică pe care un cursant o face în vederea obținerii permisului de conducere auto nu poate fi începută decât după ce a efectuat și absolvit în prealabil pregătirea teoretică în aceeași școală de conducători auto autorizată”.

3.3 În acest sens, dispozițiile legale reglementează și modul de înregistrare a persoanei fizice autorizate în registrul comerșului precum și modul în care își va organiza și conduce evidența contabilă și anume în partidă simplă. Astfel în opinia petentului se crează un tratament discriminatoriu față de școlile de conducători auto înființată ca societate comercială. Dispozițiile legale, în opinia petenților a creat un tratament discriminatoriu desființând o întreagă categorie socio-profesională, care i-a transformat pe instructorii auto – persoane fizice autorizate, în angajați ai unor societăți comerciale, în acest sens fiind încălcat accesul liber la o activitate economică, pornită din liberă inițiativă constituită în mod individual și independent.

IV. Procedura de citare

4.1 Prin adresa înregistrată cu nr. 8099 din 13.10.2010 a fost citată prin reprezentant Liga Formatorilor Auto Timiș, procedură legal îndeplinită.

4.2 Prin adresa înregistrată cu nr. 8100/13.10.2010, a fost citată Autoritatea Rutieră Română, procedură legal îndeplinită.

4.3 Prin adresa înregistrată cu nr. 8098/13.10.2010, a fost citat Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, procedură legal îndeplinită

V. Susținerile părților

Susținerea Ligii Formatorilor Auto Timiș.

5.1 În fapt Legea nr. 218/2009, privind aprobarea OUG nr. 74/2008, pentru modificare și completarea OUG nr. 109/2005, privind transporturile rutiere reglementează modul de înregistrare a persoanei fizice autorizate în egiștrul comerțului și de autorizare a funcționării precum și modul în care își va organiza și conduce evidența contabilă în partidă simplă, în conformitate cu prevederile nr. 571/2003, privind codul fiscal. În acest context modalitatea prevăzută de dispozițiile legale din Legea nr. 218/2009 persoanele fizice autorizate sunt obligate de a-și realiza obiectul de activitate și să încheie contracte de prestări servicii cu o societate comercială. În acest sens plata întregului tarif aferent pregătirii în vederea obținerii permisului de conducere va fi făcută, în toate situațiile, numai către școala conducătorilor auto, indiferent de asigurare a pregătiri practice. Tratatul discriminatoriu a fost creat în opinia petenților, potrivit legislației în vigoare care reglementează activitatea pentru instructorii auto – persoane fizice autorizate și societățile comerciale transformate în școli auto de conducere (pilotaj)-8553. Până la apariția legii 218/2009, activitatea petenților se desfășura prin încheierea unor contracte directe între instructorul auto-persoană fizică autorizată și cursanți, inclusiv încasarea a contravalorii pregătiri practice.

Susținerile Autorității Rutiere Române.

5.2 Pârâta consideră că în situația invocată de petentă, există o interpretare a unor noțiuni care sunt reglementate de legiuitor prin acte normative speciale. Legislația prevede nu numai posibilitatea de a exercita dreptul la muncă, ca instructor auto autorizat ci și posibilitatea de a opta în a fi instructor angajat sau instructor PFA, prevăzând și condițiile necesare pentru fiecare dintre acestea. Pârâta consideră că nu există o discriminare, cât timp există prevederi legale diferite, referitoare atât la înființarea și funcționarea societăților comerciale persoane juridice cum sunt - școlile auto cât și la posibilitatea unei persoane fizice de a desfășura orice formă de activitate economică, inclusiv cea de instructor auto autorizat(PFA).

Susținerile Ministerului Transporturilor și Infrastructurii

5.3 Ordinul OMTI nr. 1019/2009, cu privire la obligația instructorului auto de a încheia cu o singură școală de conducători auto contract de prestări servicii și de arăspunde în fața persoanei desemnate care conduce și organizează activitatea școlii de conducători auto cu privire la respectarea clauzelor contractuale, prevederile atacate vizează interesul de a asigura un standarde corespunzător de calitate a serviciilor prestate, pentru a se înlătura suspiciunea

de a nu fi pregătiți suficient de bine instructorii auto. Faptul că, textele de lege atacate de petent și care impun obligativitatea instructorului auto autorizat de a încheia cu școala de conducători auto un contract de prestări servicii nu înseamnă și o subordonare a uneia dintre părți contractuale și o calitate crescută a serviciilor din toate punctele de vedere.

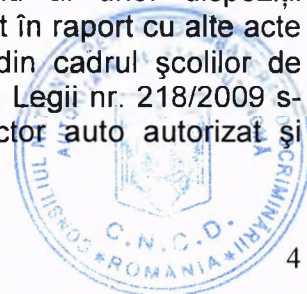
5.4 Precizăm că, dreptul la muncă, alegerea profesiei a meseriei or a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a-și exercita profesia sau meseria în condiții stabilite de legiuitor. În acest context, reiese foarte clar că, prevederile vizate de petentă nu-i încalcă un drept la muncă și exercitarea profesiei conform normelor legale.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași text (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente susmenționate.

6.3. Din acest punct de vedere, Colegiul constată că, în esență, petenta invocă vătămarea drepturilor prin efectul discriminatoriu al unor dispoziții normative, în speță nerecunoașterea ca instructor autorizat în raport cu alte acte și prevederi normative coroborat situației instructorilor din cadrul școlilor de șoferi. Partea reclamată arată că prin intrarea în vigoare a Legii nr. 218/2009 s-au adus clarificări în legătură cu noțiuni precum instructor auto autorizat și

atestat, în sensul în care la art. 48¹⁴ sunt prevăzute condițiile în care instructorii auto atestați, care sunt persoane fizice înregistrate la oficiul registrului comerțului, pot fi autorizați și își pot desfășura activitatea.

6.4. Colegiul reține că s-a mai pronunțat asupra unor plângeri cu același obiect, între altele, prin Hotărârea nr. 604 din 26.11.2009. Pe de altă parte, analizând fondul plângerii deduse soluționării și susținerile contradictorii ale părților, în opinia Colegiului, împrejurările invocate de petent, ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, exced prevederilor O.G. nr. 137/2000, deoarece acestea vizează în mod indisolubil modalitatea de interpretare a legii (legea privind transporturile rutiere și prevederile referitoare la condițiile de autorizare a instructorilor auto) și în ultimă instanță aplicarea legii și a metodologiei de autorizare a instructorilor auto.

6.5. Așa cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. De altfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.6. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu situațiile ce implică modificarea, completarea, respectiv adoptarea unor prevederi legale de către legiuitor și subsecvent modalitatea de interpretare și aplicare a acestora. În cauză prin adoptarea și ulterior modificarea legislației privind transporturile rutiere s-au stipulat condițiile în care instructorii auto atestați pot fi autorizați și subsecvent s-au adoptat normele metodologice de autorizare a instructorilor auto. Or, condițiile de fond privind autorizarea decurg sine qua non din prevederile art. 48 indice 14 alin.1 și alin.4 din legea nr. 218 din 2 iunie 2009 iar normele metodologice reglementează modalitatea concretă de aplicare a acestor prevederi din punct de vedere organizatoric și administrativ.

6.7. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul Director ar trebui să se substituie instanței judecătorești pentru a analiza justificarea aplicabilității prevederilor invocate, ca temei legal, în speța de față. De altfel, situația invocată în cauză pune în discuție drepturile subiective ale petentului în strânsă legătură cu interpretarea unor noțiuni care sunt reglementate de legiuitor prin acte normative speciale precum și metodologia de atestare/autorizate a instructorilor de pregătire practică. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

6.8. Cu atât mai mult, CNCD nu are competența rațiune materiae de a se pronunța cu privire la existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, relativ la dispozițiile O.G. nr. 137/2000, republicată. Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a statuat că în fața CNCD dispozițiile unei legi, reclamate ca având efect discriminatoriu, nu pot face, prin ele însele, obiectul unei sesizări întemeiate pe Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, ci doar al unei excepții de neconstituționalitate în a cărei soluționare Curtea Constituțională are atribuții exclusive, conform art. 146 lit. d din Constituția României.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

Liga Formatorilor Auto Timiș, loc. Timișoara, str. Ariadna, nr. 45, Județul Timiș, prin reprezentanți legali domnii C D – Președinte și S G - Vicepreședinte.

Autoritatea Rutieră Română, loc. București, b-dul Dinicu Golescu, nr. 38, sector 1

Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, loc. București, b-dul Dinicu Golescu, nr. 38, sector

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

CRISTIAN JURA – Membru

CLAUDIA VLAȘ – Membru

DEZIDERIU GERGELY – Membru

DRAGOȘ TIBERIU NIȚĂ – Membru

ISTVAN HALLER – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.